

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: apl. adw. Aleksandra Rychter

przy udziale Prokurator Agnieszki Rokosz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11.03 i 19.04.2016 r.

sprawy przeciwko

1. R. B. (1) urodz. (...)

w N.

syna J. i T. z d. P.

oskarżonego, o to, że: I. w okresie od dnia 28.02.2015 r. do dnia 14.03.2015 r. w miejscowości N., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dwukrotnie raz w ilości 20 gram i raz w ilości 25 gram udzielił M. J. środka odurzającego w postaci marihuany przyjmując kwotę 32-35 zł za gram, a także w dniu 14.02.2015 r. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił ww. substancji psychotropowej w postaci mefedronu o wadze nie mniejszej niż 2,25 gram brutto,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. M. J. urodz. (...)

w C.

syna S. i B. z d. S.

oskarżonego, o to, że: II. w dniu 14.03.2015 r. w L., woj. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przy sobie środek odurzający w postaci marihuany o wadze 0,78 grama brutto oraz w miejscu zamieszkania, tj. P. ul. (...) posiadał środek odurzający w postaci marihuany o wadze 20,07 grama brutto oraz substancję psychotropową w postaci mefedronu o wadze 2,25 gram brutto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka

I. Uniewinnia oskarżonego R. B. (1) od popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu.

II. Uznaje oskarżonego M. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy

powołanego przepisu, przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania 30 (trzydziestu) godzin nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w stosunku miesięcznym.

III. Na mocy art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w postanowieniu na karcie 127, pod pozycją I.1-3 oraz II.3, 5, 6, 7.

IV. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot oskarżonemu M. J. dowodów rzeczowych wymienionych w postanowieniu na karcie 127 pod pozycją II.1-2, a R. B. (1) wymienionych w tym postanowieniu pod pozycją II.4.

V. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty sądowe w części przypadającej od oskarżonego R. B. (1) przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

VI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego M. J. z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 489/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 marca 2015 r. około godziny 14.50 policjanci Zespołu (...) Komendy Powiatowej Policji w L. zatrzymali do kontroli pojazd marki V. (...) o nr rej. (...). Podczas kontroli pojazdu nie ujawniono zabronionych przedmiotów, policjanci przystąpili do kontroli kierowcy i pasażerów tego pojazdu. W tym czasie w samochodzie tym jechał jako pasażer oskarżony M. J., policjanci ustalili w bazie danych, że oskarżony był zatrzymywany za posiadanie środków odurzających i polecieli mu by wysiadł z samochodu, celem dokonania szczegółowej kontroli. Policjanci zauważyli, że oskarżony posiadał jakiś przedmiot w zewnętrznej prawej kieszeni kurtki i nakazali mu, by go wydał. Oskarżony stwierdził, że miał zepsuty zamek w tej kieszeni, na ponowne wezwanie do wydania przedmiotu z kurtki zaczął uciekać, ale został wkrótce zatrzymany.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. J. (k.38-39,41-42,195-196),

- zeznania Ł. G. (k.19v,205),

- zeznania P. K. (k.20v-21,197),

- zeznania M. W. (k.205-206).

Okazało się, że w kieszeni kurtki oskarżony M. J. posiadał foliową torebkę z zawartością suszu roślinnego, oświadczył że była to marihuana, co potwierdziło badanie testerem narkotykowym. Po zważeniu okazało się, że oskarżony M. J. posiadał przy sobie 0,78 grama marihuany. Policjanci postanowili dokonać przeszukania w miejscu zamieszkania oskarżonego M. J.. Podczas przeszukania domu w P. przy ul. (...) oskarżony wydał reklamówkę z zawartością suszu roślinnego, podzieloną na 17 porcji zapakowanego w foliowe torebki, foliową torebkę z zawartością białego proszku, wagę elektroniczną i pakiet torebek foliowych. Badanie testerem narkotykowym i zważenie posiadanych przez oskarżonego środków wskazało, że oskarżony posiadał w miejscu zamieszkania 20,07 grama marihuany oraz 2,25 grama mefedronu.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. J. (k.38-39,41-42,195-196),
- zeznania Ł. G. (k.19v,205),
- protokoły przeszukania (k.7-9,16-18),
- protokoły oględzin (k.12,13-15),
- protokoły użycia testera narkotykowego (k.22,24,26).

Oskarżony M. J. podczas przesłuchania w dniu 15 marca 2015 r. stwierdził, że zajęte substancje to były marihuana i mefedron, kupował je na własne potrzeby. Środki te dwukrotnie kupił od mężczyzny o pseudonimie (...), spotykał się z nim po telefonicznym umówieniu na stacji paliw przy wjeździe do N.. Za pierwszym razem, tj. w dniu 28 lutego 2015 r. kupił od niego 20 gram marihuany za 700 złotych, czyli w cenie 35 złotych za gram. W dniu 14 marca 2015 r. kupił od niego 25 gram marihuany za 800 złotych, czyli w cenie 32 złote za gram i dostał od niego 2 gramy mefedronu „na spróbowanie”, bezpłatnie. M. J. podczas okazania mu tablicy poglądowej z wizerunkami odpowiadających sobie pod względem wieku i ogólnego wyglądu czterech mężczyzn, rozpoznał oskarżonego R. B. (1), jako osobę, która dwukrotnie udzieliła mu środków odurzających czerpiąc z tego korzyści majątkowe.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. J. (k.38-39,41-42,195-196),
- tablica poglądowa (k.44).

W dniu 19 marca 2015 r. został zatrzymany oskarżony R. B. (2). Dokonano przeszukania jego odzieży i podręcznych rzeczy, a także miejsca zamieszkania i jego samochodów. Nie ujawniono środków odurzających, substancji psychotropowych ani żadnych rzeczy, które mogłyby świadczyć o jego udziale w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi. Analiza połączeń telefonicznych zarejestrowanych w aparatach telefonicznych oskarżonych nie potwierdziła, że kontaktowali się ze sobą telefonicznie. Żadna osoba nie potwierdziła, że poznała M. J. z R. B. i wskazała mu, że R. B. (2) zajmował się rozprowadzeniem środków odurzających i substancji psychotropowych.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1) (k.82-83,195),
- protokoły przeszukania (k.67-68,69-71,73-74),
- protokół oględzin (k.121,122),
- zeznania M. W. (k.205-206).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym tutejsza Prokuratura wniosła akt oskarżenia zarzucając oskarżonemu R. B. (1) to, że w okresie od 28 lutego do 14 marca 2015 r. w N. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dwukrotnie udzielił M. J. marihuany, w ilościach 20 i 25 gram, a także udzielił mu 2,25 gram mefedronu. Ten czyn ciągle zakwalifikowano jako przestępstwo z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Oskarżony M. J. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.38-39). Wskazał w nich, że posiadał przy sobie marihuanę, a w swoim pokoju miał marihuanę i mefedron. Jest uzależniony od marihuany i musi mieć w domu jej spory zapas, pali codziennie gram marihuany. Środki ujawnione przy nim i w jego domu kupił od mężczyzny o ksywie (...). Mężczyzna ten jeździ samochodem P. lub

A. (...) kontaktował się z nim telefonicznie, numeru telefonu do niego nie miał zapisanego w pamięci telefonu, bo on często zmieniał numery telefonów. Spotkał się z nim dwa razy na stacji benzynowej na wjeździe do N.. W dniu 14 marca 2015 r. kupił od niego 25 gram marihuany za 800 złotych, sprzedawca dał mu porcję mefedronu do spróbowania. Dwa tygodnie wcześniej (czyli 28 lutego 2015 r.) kupił od niego 20 gram marihuany za 700 złotych. Wskazał, że mógłby go rozpoznać. Wagę kupił, żeby nikt nie oszukiwał go na wadze kupionych narkotyków. Torebki miał po to, by podzielić sobie zakupione środki odurzające i nie nosić zbyt dużej ich ilości przy sobie. Nikomu nie sprzedawał nabytych środków odurzających ani nie zamierzał tego robić.

Podczas okazania zdjęć czterech mężczyzn rozpoznał zdjęcie oskarżonego, jako mężczyzny, który udzielił mu środków odurzających i substancji psychotropowej (k.41-42). Okazanie zdjęć powinno być wykonane, zgodnie z treścią art. 173 § 1 k.p.k. tak, aby wyłączyć sugestię, czyli okazywane zdjęcia powinny zawierać wizerunki mężczyzn w podobnym wieku i o podobnym wyglądzie. Można mieć pewne zastrzeżenia odnośnie wyglądu zdjęć dobranych do wizerunku oskarżonego. Zdjęcie oskarżonego wykonane jest w większym przybliżeniu niż wizerunku innych mężczyzn (k.44). Z dołączonej do protokołu koperty wynika, że mężczyźni, których zdjęcia wykorzystano do okazania, mieli wówczas 25 lat, 31 lat, 34 lata, a oskarżony miał 35 lat. Wiek i ogólny wygląd okazywanych osób nie wskazywało na sugerowanie M. J. wskazania oskarżonego R. B. (1) jako sprzedawcy środków odurzających, gdyż wszystkie cztery osoby były w podobnym wieku i żadna nie wyróżniała się charakterystycznym wyglądem. Podczas rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił złożenia wyjaśnień, podtrzymał wcześniejsze (k.195-196). Odpowiadając na pytania podał, że (...) był obecny na sali rozpraw, był to R. B. (2). Skontaktował go z nim M. W., przekazał mu jego numer telefonu i B. zadzwonił do niego. B. kontaktował się z nim z dwóch różnych numerów telefonów podczas umówionych spotkań. Wskazał B. jako dostawcę narkotyków, bo akurat w tym okresie od niego kupował. B. na pierwsze spotkanie przyjechał ciemnym P. lub A.. Za drugim razem również przyjechał samochodem P. lub A..

Wyjaśnienia oskarżonego M. J. nie budzą wątpliwości w części dotyczącej tego, że posiadał w dniu 14 marca 2015 r. środki odurzające w postaci marihuany podczas zatrzymania przez Policję oraz podczas przeszukania jego domu. Ta część wyjaśnień jest rzeczowa i logiczna oraz znajduje potwierdzenie w zeznaniach Ł. G. (k.19v,205), P. K. (k.20v-21,197), protokołach przeszukania (k.7-9,16-18), protokołach oględzin (k.12,13-15) i protokołach użycia testera narkotykowego (k.22,24,26). Wyjaśnienia oskarżonego M. J. w części dotyczącej tego, że środki odurzające nabył od oskarżonego R. B. (1) są konsekwentne, logiczne i nie można uznać, by oskarżony M. J. miał podstawy do nieprawdziwego podania, że to R. B. (2) udzielał mu środków odurzających. Jednak należy zwrócić uwagę, że wyjaśnienia oskarżonego M. J. nie są w tej części potwierdzone przez żaden dowód. Podczas przeszukania oskarżonego R. B. (1), jego samochodów i domów nie znaleziono żadnych środków odurzających ani rzeczy mających związek z ich dystrybucją (protokoły z k. 67-68,69-70,73-74). Oględziny telefonów oskarżonych nie potwierdziły, że oskarżeni kontaktowali się ze sobą (protokoły z k. 121,122). Ponadto świadek M. W. nie potwierdził, że poznał oskarżonych ze sobą oraz że przekazał numer telefonu M. J. współoskarżonemu (por. zeznania M. W. z k. 205-206).

Należy zwrócić uwagę, że wyjaśnienia oskarżonego M. J. są jedynym dowodem winy oskarżonego. Mogą one stanowić dowód winy tylko w razie gdyby zostały potwierdzone przez inne dowody, choćby pośrednie. Tymczasem takich dowodów w sprawie nie ma. Wyjaśnienia oskarżonego M. J. nie mogą zatem być uznane za wiarygodne w części, w której wskazał on na R. B. (1) jako dostawcę środków odurzających.

Oskarżony R. B. (2) podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.82-83). Podał, że nie zna M. J., nie posługuje się pseudonimem (...), nigdy do niego nie dzwonił M. J.. Nie potrafi wytłumaczyć dlaczego ta osoba powiedziała, że sprzedał mu środki odurzające. Jeździ samochodem V. (...) koloru czarnego i H. (...) koloru srebrnego. Podał, że nie miał nic wspólnego z przedstawionymi mu zarzutami. Podczas rozprawy również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia (k.195). Podał, że nie zna M. J., pierwszy raz zobaczył go na rozprawie. Stwierdził, że nie posługuje się pseudonimem, nigdy nikomu nie sprzedawał narkotyków.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, gdyż żaden wiarygodny dowód ich nie podważył. Należy zwrócić uwagę, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, to oskarżyciel publiczny musi udowodnić jego winę,

i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Takich dowodów w niniejszej sprawie tymczasem nie ma. Jedynym dowodem winy oskarżonego R. B. (1) są wyjaśnienia M. J.. Nie znajdują one potwierdzenia w żadnym innym dowodzie, nie mogą być zatem uznane za wystarczające do podważenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. B. (1). Zwykle osoba zajmująca się dystrybucją środków odurzających posiada je w swoim domu lub mieszkaniu, najczęściej z akcesoriami służącymi do ich dystrybucji jak wagi elektroniczne, torebki foliowe. Przeszukanie domów, samochodów i odzieży oskarżonego nie wskazało, by posiadał jakikolwiek środki odurzające lub rzeczy służące do ich dystrybucji (protokoły przeszukania z k. 67-68,69-71, 73-74). Protokoły oględzin telefonów używanych przez oskarżonych (k.121,122) nie potwierdzają, że oskarżeni kontaktowali się ze sobą. M. W. zaprzeczył, by znał oskarżonego R. B. (1) i przedstawił sobie oskarżonych (k.205-206). Uwzględniając, iż wątpliwości w sprawie powinny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k., uznać należy, że wyjaśnienia oskarżonego R. B. (1) zasługują na wiarygodność.

P. K. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.20v-21), że jest policjantem, brał udział w zatrzymaniu samochodu marki V. (...) na ulicy (...) w L.. Jeden z pasażerów nie chciał okazać przedmiotu, który posiadał w kieszeni kurtki, a następnie podjął próbę ucieczki. Został zatrzymany przez innych policjantów, okazało się, że w kieszeni kurtki miał torebkę foliową z zawartością suszu roślinnego. Zatrzymanym był M. J., który stwierdził, że w torebce miał marihuanę. Podczas rozprawy zeznał (k.197), iż nie pamięta sprawy, nie kojarzył oskarżonego B., przypominał sobie oskarżonego J., ale nie potrafił wskazać zdarzenia z nim związanego.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego M. J. oraz protokole przeszukania (k.7-9). Należy zwrócić uwagę, że zeznania te nie mają żadnego znaczenia dla przypisania winy oskarżonemu R. B. (1), gdyż o jego udziale w sprawie świadek nie miał żadnych wiadomości.

Świadek Ł. G. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k. 19v), iż jako policjant Wydziału Kryminalnego Komendy Powiatowej Policji w L. udzielał pomocy załodze Zespołu (...). Inni policjanci zatrzymali M. J., posiadał on środki odurzające. Podczas rozpytania zatrzymany przyznał, że posiadał środki odurzające również w miejscu zamieszkania w miejscowości P.. Udał się na przeszukanie tego domu i ujawnił susz roślinny, tabletkę białego proszku, wagę elektroniczną i pakiet torebek foliowych. Podczas rozprawy zeznał (k.205), że sprawa dotyczy sprzedaży środków odurzających przez m.in. oskarżonego J.. Dokonywał przeszukania jego mieszkania, została tam ujawniona większa ilość porcjowanej marihuany. Ustalił, że M. J. nabywał środki odurzające od określonej osoby, nastąpiło to na podstawie niejawniej wiedzy operacyjnej. Były to czynności pozaprosesowe. Stwierdził, że nie mógł ujawnić kto był źródłem jego wiedzy operacyjnej.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego M. J. oraz protokole przeszukania (k.7-9). Należy zwrócić uwagę, że zeznania te nie mogą służyć do przypisania winy oskarżonemu R. B. (1), gdyż o jego udziale w sprawie świadek nie miał istotnych wiadomości. Biorąc pod uwagę chronologię zdarzeń związanych z przesłuchaniem oskarżonego M. J. i zatrzymaniem oskarżonego R. B. (1) należy przypomnieć, że M. J. o sprzedaży mu środków odurzających przez współoskarżonego wyjaśnił do dnia 15.03.2015 r. godz. 19.40 (k.42v). Ł. G. mógł o treści tych wyjaśnień dowiedzieć się, gdyż zatrzymanie oskarżonego R. B. (1) i przeszukanie nieruchomości tego oskarżonego dokonali policjanci, pracującymi w tym samym co on Wydziale (k.61,67-68,69-71). Świadek nie musiał zatem korzystać z wiedzy operacyjnej, wystarczyło, że dowiedział się o treści wyjaśnień złożonych przez M. J..

M. W. zeznał przed Sądem (k.205-206), iż jechał z M. J., zatrzymała ich Policja. Podczas kontroli M. uciekł. Tego dnia spotkał M. J., podwiózł go ten jedyny raz. Chciał jechać do domu, tylko złapała ich Policja. Nie zna oskarżonego B. i nie wie kto to jest.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień M. J..

Zgromadzony materiał dowodowy, w postaci dokumentów wymienionych na k.206, został sporządzony obiektywnie, przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty nie nasuwają wątpliwości, co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez strony. Wobec powyższego dokumenty te zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość, poszczególne wiarygodne dowody uzupełniają się i potwierdzają. Na ich podstawie należy przyjąć, że oskarżony M. J. popełnił zarzucany mu czyn. Zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził natomiast, że oskarżony R. B. (2) popełnił zarzucany mu czyn.

Sąd zważył, co następuje:

Obowiązująca w Polsce ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przewiduje, że posiadanie środków odurzających jest dozwolone jedynie na potrzeby instytucji leczniczych i badawczych, jak stanowi art. 34 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i 4 tej ustawy. Posiadanie środków odurzających przez osoby fizyczne jest natomiast zabronione, zabronione jest również ich udzielanie innym osobom.

Oskarżony M. J. posiadał bez zezwolenia środki odurzające w postaci 0,78 gram marihuany przy sobie oraz 20,07 gram marihuany i 2,25 gram mefedronu w swoim domu. Czyn ten niewątpliwie stanowi występki z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Oskarżony M. J. ma 31 lat, jest kawalerem, ma na utrzymaniu dwoje dzieci, zdobył wykształcenie zawodowe, pracuje dorywczo i zarabia do 2.500 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.194), był 6 razy karany, w tym dwukrotnie za podobne czyny (k.186).

Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny, gdyż posiadana ilość środków odurzających była duża. Oskarżony okazał lekceważenie dla porządku prawnego i zasad obrotu środkami odurzającymi, co jest tym bardziej karygodne, że był karany za podobne czyny. Jako okoliczności łagodzące należy uznać zmianę zachowania po zatrzymaniu i podjęcie przez oskarżonego leczenia odwykowego (k. 196).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że posiadanie środków odurzających może mieć miejsce tylko na zasadach ustalonych w przedmiotowej ustawie.

Przemawia to za uznaniem, że kara pozbawienia wolności byłaby dla oskarżonego zbyt surową i skorzystania z dyspozycji art. 37a k.k. Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą i adekwatną powinna być kara 3 miesięcy ograniczenia wolności. Oskarżony nie ma stałej pracy i powinien pracować po 30 godzin miesięcznie na cele społeczne, by należycie odczuć skutki kary i jej profilaktyczne oddziaływanie, a po jej zakończeniu nie ponawiać podobnych czynów.

Wątpliwości natomiast budzi możliwość przypisania oskarżonemu R. B. (1) popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na udzieleniu M. J. bez zezwolenia środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 20 i 25 gram oraz 2,25 gram mefedronu. Jak wskazano wyżej wina oskarżonego musi być stwierdzona wiarygodnymi i nie budzącymi wątpliwości dowodami. Analizując dowody wina oskarżonego R. B. (1) uznać należy, że jedynym dowodem wina tego oskarżonego są wyjaśnienia oskarżonego M. J.. Wyjaśnienia te można by określić jako przekonujące dla tezy oskarżenia, oskarżony stwierdził, że to R. B. (2) przekazywał mu ww. środki odurzające i substancję psychotropową zarówno w postępowaniu przygotowawczym (k.39-40,41-42), jak i podczas rozprawy (k.195-196). Oskarżony M. J. był w tym względzie konsekwentny i wyraził się jednoznacznie, nie zasłaniał się niepamięcią, możliwością pomyłki, był pewny, że to współoskarżony sprzedał mu marihuanę i dał mu porcję mefedronu.

Należy jednak wziąć pod uwagę, że jeden dowód może być zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. wystarczającym do przypisania wina, jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt SNO 57/14, w którym Sąd ten wyraził pogląd, że nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedyne go świadka

są niewystarczającą podstawą skazania. Zastrzec jednak trzeba ze tego rodzaju „jedyny” dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami.

W realiach niniejszej sprawy jedynym dowodem winy oskarżonemu R. B. (1) są wyjaśnienia oskarżonego M. J., który miał procesowy interes w obciążeniu współoskarżonego. M. J. mógł bowiem utożsamiać potwierdzenie winy R. B. (1) jako warunek uznania przez Sąd, że współpracuje z Prokuraturą, nie utrudnia postępowania i przyczynił się do szybkiego jego zakończenia. Tak oceniana postawa mogłaby skutkować łagodniejszym potraktowaniem. Przemawia to za uznaniem, że wyjaśnienia oskarżonego M. J. nie mogą być jedynym dowodem winy współoskarżonego i należy przeanalizować, czy wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Z wyjaśnień M. J. (k.39) wynika, że R. B. (2) dysponował środkami odurzającymi „na bieżąco”, nie musiał ich kupować, czy w inny sposób zdobywać. Wydaje się zatem logiczne, że powinien je przechowywać w miejscu zamieszkania, a tymczasem nie potwierdziły tego przeszukania (k.67-68,69-71,73-74).

Oskarżony R. B. (2) miał kontaktować się z współoskarżonym telefonicznie, nie zostało to potwierdzone podczas oględzin telefonów oskarżonych (k.121,122). Ponadto M. J. podał, że z R. B. (1) poznał go M. W. (k.195), tymczasem świadek ten nie potwierdził tej okoliczności.

W sprawie przeprowadzono możliwe i dostępne dowody, okoliczności związane z udziałem w sprawie R. B. (1) nie mogą być jednoznacznie wyjaśnione. Należy zatem skorzystać z zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego i przyjąć, że oskarżony R. B. (2) nie popełnił zarzucanego mu czynu.

O kosztach postępowania w części dotyczącej oskarżonego R. B. (1) orzeczono zgodnie z przepisem powołanym w punkcie V wyroku. Oskarżony M. J. nie ma stałej pracy i ma dwoje dzieci na utrzymaniu, obciążenie go kosztami sądowymi spowodowałoby, że nie mógłby ich uiścić.